

Alergând spre Țintă

Mana pe data de 13 Martie, R2753 - Ianuarie 1901, pag. 6

“Fraților, eu nu mă socot că am apucat-o: dar un singur lucru fac, uitând cele ce sunt în urmă, și aruncându-mă spre cele ce sunt înaintea, alerg spre țintă pentru premiul chemării înalte a lui Dumnezeu în Hristos Isus” - Filipeni 3:13, 14.

Puțini în Biserica nominală văd vreo țintă anumită sau vreun premiu anumit; - care ar trebui să fie căutată sau atinsă. Majoritatea doar fug de la un imaginat chin veșnic, care-i urmărește ca o frică, o groază, un coșmar, o oroare, de la leagăn la mormânt. Altoră din poporul Domnului (în special de pe “această cale”) li s-au iluminat ochii înțelegerii de către spiritul sfânt prin Cuvântul divin, și au primit o licărire a marelui *premiu* pe care Dumnezeu L-a pus înaintea Bisericii alese a acestui veac Evanghelic. Nu e de mirare dacă aceștia sunt entuziasmați de gloriosa scenă pe care ochiul (natural) n-a văzut, nici urechea n-a auzit, nici în inima omului n-a intrat pentru a o înțelege, dar pe care “Dumnezeu ne-a descoperit-o prin spiritul Său!”. Nu-i de mirare, nici dacă ei au dat mai mare atenție premiului decât țintei care ar trebui să fie atinsă înainte ca premiul să fie câștigat.

Plini de entuziasm și apreciere a iubirii divine, aceștia și-au pierdut pe deplin frica de chinul veșnic, și au învățat că această doctrină este de la Satan, și nu de la Dumnezeu; de la om, și nu de la spiriul sfânt; din veacurile întunecate, și nu reprezintă învățăturile cuvintelor inspirate ale Scripturii. Ei au învățat, de asemenea, că acele scripturi care par a da ceva culoare de susținere a acestei blasfemii împotriva caracterului și planului lui Dumnezeu, sunt anumite parabole, simboluri și vorbiri tainice, interpretările greșite ale cărora au fost mai mult sau mai puțin tălmăcite și schimbate în traducerea comună ale Scripturilor.

Este destul de obișnuit pentru această ultimă clasă a gândi și a vorbi despre “alergarea pentru *premiu*” și a scăpa din vedere într-o anumită măsură faptul că noi alergăm nu spre premiu, ci spre *țintă*: că premiul este cu totul dincolo de înțelegerea noastră; - după cum Apostolul exprimă aceasta mai sus: “alerg spre țintă”. Oricine va atinge ținta caracterului pe care Dumnezeu L-a stabilit pentru cei aleși va primi premiul; și oricine va eșua de a atinge ținta caracterului nu va obține premiul. De aceea este o foarte serioasă greșală a alerga pentru premiu și a uita sau a ignora sau a disconsidera “ținta”, care trebuie să fie atinsă mai întâi.

Gândul că un anumit standart sau țintă a caracterului este necesară tuturor care vor primi aprobarea divină ca “învingători”, și vor auzi de la Domnul “Bine făcut!”, este un gând uluitor pentru mulți. Mulți au gândit despre alergarea Creștină ca despre o simplă evitare a păcatului deschis; alții au inclus și evitarea greșelilor secrete; alții au mers mai departe, și au inclus o dispoziție generală de a sacrifica multe interese ale vieții prezente; alții au mers încă mai departe, și au înțeles încercarea uceniciei ca fiind deplina supunere Domnului, deplina sacrificare a vieții pământești și tuturor intereselor sale voinei Capului nostru, Domnului; - dar aproape nimeni nu are gândul că toate sacrificiile și experiențele noastre și negările de sine trebuie să ne ducă către și în mod eventual să ne aducă la “ținta” caracterului pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru “cei aleși” - altfel ei nu vor obține premiul comoștenirii cu Christos în Împărăția Milenară. Nimic, probabil, n-a contribuit atât de mult la această neglijare a “țintei” sau a standartului fixat al caracterului, decât falsă interpretare dată conversației Domnului nostru, cu tâlharul pe moarte, de la Calvar.

Este rezonabil în mod indiscutabil, faptul că Dumnezeu are un standart sau încercare prin care El va determina cine este vrednic să primească marile binecuvântări și onoruri oferite celor aleși - cine sunt vrednici să fie membri ai corpului lui Christos și a avea parte în Împărăția Sa Milenară - care trebuie să constituie credincioșie în cei care “caută slava, cinstea și nemurirea” și care sunt “cei chemați și aleși și credincioși”. Apostolul, în textul nostru, indiscutabil declară că există o astfel de țintă, și că toți cei care alergă cu vreo speranță de a obține premiul dorit trebuie să alerge spre acea țintă, și trebuie s-o atingă sau va pierde premiul. Și noi vedem, de asemenea, că Apostolul se apreciază pe sine conform acestui standart, și declară că la timpul când scria, el încă n-a atins acea țintă sau standart a dezvoltării caracterului. Astfel de considerații nu pot decât să trezească în inimile tuturor care se află în cursa de alergare, cele mai serioase dorințe de a vedea în mod distinct ținta către care noi trebuie să alergăm: și aceasta ar trebui să ne stimuleze pe fiecare din noi și pe noi toți să alergăm mai răbdător și mai perseverent, și să veghem zi de zi la măsura progresului către marea țintă pe care Domnul Dumnezeu nostru a stabilit-o înaintea noastră.

Noi observăm că Apostolul are în minte alergările la curse de alergare, și noi vedem forța ilustrației: (1) Precum alergătorii trebuie să intre în cursă într-un mod legitim, în același fel trebuie și noi să intrăm în cursa noastră de alergare într-un mod legitim, prin unica ușă - credința în sângele prețios care ne-a răscumpărat și ne-a îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. (2) Cei care intră în cursă trebuie să fie în mod normal înscriși sau înregistrați ca alergători; ei trebuie să declare hotărât intenția lor, altfel ei nu vor fi în alergare. La fel este și cu noi: fiind “îndreptățiți prin credință” și fiind informați despre privilegiile noastre în legătură cu această alergare, și cu obținerea premiului, este obligator pentru noi să declarăm intenția noastră - să încheiem un legământ cu Domnul, și astfel să fim intrați în mod normal - numele noastre fiind scrise, nu în vreo listă a unei biserici pământești, ci în cartea vieții Mielului - “scriși în ceruri” - Evrei 12:23.

Alergătorilor la curse de alergare la fel li se oferă un premiu, dar nu premiul este acela care le este pus în față; nu premiul este acela către care ei alergă, ci ținta. Pe pista de alergare există marcaj la o pătrime a unei mile (o milă=1,6 km - n. e.), la jumatea unei mile, la trei pătrimi a unei mile, și marcajul milei la sfârșitul distanței; și fiecare alergător veghează și se încurajează pe sine în timp ce trece de unul sau de cealalt din aceste marcaje în timpul alergării, până ce în final ajunge la ultimul, marcajul pentru premiu. Și această urmărire a marcajelor în timpul alergării, și socoteala cât mai este până la standart, constituie un mare stimulent pentru el - o încurajare în timp ce el alergă înainte, o amintire dacă el merge încet. Deci, la fel este și cu alergătorul Creștin pe calea îngustă către ținta marelui premiu pe care Dumnezeu L-a promis - comoștenirea cu Fiul său, Domnul slavei. Pe calea noastră ne va încuraja să observăm marcajele, și să vedem progresul nostru - dacă venim mai aproape și mai aproape către “ținta premiului” - marcajul la care câștigăm premiul. Și dacă cineva va fi neatent, indiferent, încet, în alergarea sa, nimic nu poate fi un stimulent mai mare pentru el decât cunoașterea că doar neglijența sau moleșeala sa îl pot face să piardă premiul.

Care este această mare “țintă” a caracterului pusă înaintea noastră de Dumnezeu nostru?

Noi răspundem, că aceasta este declarată sub diferite nume; ca de exemplu, Domnul nostru Isus o menționează când spune: “Fiți desăvârșiți, întocmai cum Tatăl vostru din cer este desăvârșit” - (Matei 5:48). Aceeași țintă este menționată de către Apostol când spune că Dumnezeu a predestinat ca toți cei care vor fi din cei aleși trebuie să fie “asemenea chipului Fiului său” - (Rom. 8:29). Aceste două declarații diferă în formă, dar sunt aceleași în substanță. Aceiași țintă este menționată din nou de către Apostol când zice: “Dreptatea Legii este împlinită în noi care umblăm nu după trup ci după spirit”. Și din nou ne informează că: “Dragostea este împlinirea Legii” - (Rom. 8:4; 13:10). Aici, deci, avem o definiție în ansamblu a ceea ce constituie “ținta” caracterului Creștin, în cei aleși: este asemănarea cu Dumnezeu, asemănarea cu Christos, Iubirea. Cerința, prin urmare, pare a fi că poporul Domnului, sfinți și aleși, trebuie să ajungă la același caracter sau dispoziție de iubire ce o posedă Dumnezeu și care a fost manifestată de către Domnul nostru Isus.

Dar cineva ar zice, Cum putem noi, “care din fire suntem copii ai mâniei, la fel ca și ceilalți” să sperăm să ajungem vreodată la un așa de înalt standart sau țintă a caracterului ca acesta, că noi trebuie să iubim la fel cum Dumnezeu iubește, la fel cum Christos iubește? Noi răspundem, că niciodată nu trebuie să sperăm să ajungem la acest înalt standart în ceea ce privește carnea, pentru că atât timp cât suntem în aceste corpuri muritoare, și obligați să folosim creierii acestora, inevitabil vom primi mai mult sau mai puțin rezistență din partea egoismului care prin cădere a căpătat o atât de completă posesie asupra rasei noastre prin dereglările mintale, morale și fizice incidentale celor șase mii de ani de depravare.

Ajungerea acestei ținte a iubirii perfecte trebuie să fie o ajungere de către inimă, voință - a noii voințe: “concepute, nu din voia firii pământești, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”, prin spiritul sfânt. Noi vom găsi și nici nu trebuie să ne așteptăm ca noua minte să ajungă la acest standart la începutul experienței noastre Creștine. Noua minte, deși inspirată de Dumnezeu prin făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale cuvântului Său, este totuși voința noastră, și mai mult sau mai puțin limitată de către canalele și instrumentele sale, creierul uman. Prin urmare Apostolul ne informează că noua minte trebuie în mod constant să lupte o luptă contra cărnii, și că victoria sa înseamnă moartea cărnii - că ea nu poate fi în realitate perfectă până va veni “schimbarea”, prin care această voință nouă concepută își va primi corpul său spiritual la întâia înviere. Dar în timp ce primirea corpului spiritual la întâia înviere va fi primirea premiului, noi vedem că alergarea spre țintă și

atingerea acestei ținte trebuie să fie făcută de către noua minte în timp ce ea este încă în copul mioru sau 'vasul delu' - 2 Cor. 5:2-4.

Cu un cuvânt, noua minte trebuie să crească, trebuie să se dezvolte. După cum ne îndeamnă Apostolul, noi ca creaturi noi, trebuie să creștem în harul și cunoștința și iubirea lui Dumnezeu - creșterea de aici corespunzând cu alergarea din ilustrația în considerație. Noi trebuie să alergăm sau să călcăm tot mai aproape și mai aproape de țintă zi de zi, săptămână de săptămână, an de an, până ce ea va fi atinsă, - dacă dorim să obținem premiul. Aceasta nu este o chestiune de timp, pentru că noi cu toții cunoaștem pe unii care au fost de mult timp în alergare și care au făcut comparativ puțin progres în cultivarea darurilor spiritului, suma cărora este cuprinsă într-un cuvânt, iubirea perfectă - ținta.

Și probabil cu toții cunoaștem pe unii care au fost comparativ puțin timp pe calea îngustă dar care au făcut mare progres, - înaintând din har în har., din cunoștință în cunoștință, din glorie în glorie - apropiindu-se repede de țintă. Și cunoaștem pe unii, care atât cât poate discerne judecata omenească, au atins această țintă; dar despre aceștia vom vorbi mai târziu.

Pentru ca să putem înțelege în mod mai clar acest subiect, să ne amintim cât de mici au fost începuturile acestui har al iubirii în inimile noastre; și fie să sperăm, că mulți în timp ce urmăresc subiectul aici, și comparându-l cu experiențele lor proprii, vor fi în stare să găsească mari progrese în caracterele lor proprii - că ei au trecut unul după altul marcajele de pătrimi de milă pe cale, și că ei se apropie repede de, dacă n-au atins încă, "ținta premiului".

(1) Apostolul exprimă începutul experienței noastre ca Creștini, spunând, că nu noi L-am iubit întâi pe Dumnezeu, ci El "ne-a iubit mai întâi" - ceea ce ne-a atras la El - (1 Ioan 4.19). Simțul dreptății ne-a spus că din moment ce Dumnezeu atât de mult ne-a iubit încât ne-a răscumpărat cu un așa de mare preț, și aceasta pentru a ne furniza o așa de mare salvare, cel puțin ce am putea face - ar fi de datorie noastră să-L iubim și să-L servim ca răspuns. Acest început al iubirii noi îl vom numi *iubirea din datorie*. Acesteia îi lipsea în multe privințe calitățile care acum alcătuiesc iubirea noastră pentru Dumnezeu, care aparține unui caracter mai înalt, mai avansat, deoarece noi am crescut în har și în cunoștință și în iubire. Apostolul pare că vorbește din nou de această iubire din datorie, când zice: "Iubirea lui Hristos ne *constrânge* (atrage iubirea noastră ca răspuns); pentru că astfel socotim că dacă unul a murit pentru toți, atunci toți au fost morți (sub sentința divină, blestemul); și noi care trăim (cei care au fost îndreptățiți la viață prin credința în răscumpărarea lui Isus) *trebuie* de aici înainte să trăiască nu pentru ei înșiși ci pentru Cel care a murit pentru noi" - (2 Cor. 5:14, 15). Aici din nou avem "*trebuie*" - să iubim sau iubirea din datorie - prima, cea mai crudă, cea mai simplă dezvoltare a iubirii noastre către Dumnezeu, punctul nostru de pornire în cursa de alergare către iubirea perfectă.

(2) După ce am exercitat iubirea din datorie și am căutat să ascultăm de Dumnezeu, nu numai în evitarea păcatului, dar de asemenea și în sacrificarea intereselor și drepturilor noastre pământești pentru cauza Lui și a adevărului, în ascultare de voința Sa - în ascultare de iubirea din datorie - am început să găsim în inimile noastre o *apreciere* a principiilor dreptății; am început să iubim dreptatea - dreptatea, mila, iubirea: de la început nu cu o fervoare a iubirii, ci mai curând cu respect pentru glorioasele calități ale caracterului, planului și legii divine. Aceasta a fost marcajul primei pătrimi de milă, așa numita - iubirea principiilor dreptății.

(3) Cu cât mai mult am învățat să iubim aceste elemente ale caracterului divin, principiile dreptății care își găsesc perfectă reprezentare în ființa divină, și prin care ființa divină este descoperită ochilor înțelegerii noastre - în acea proporție adevărata iubire față de Dumnezeu (bazată pe principii mai mult decât de datorie), vine în inima noastră. Ca să zicem așa, aici am atins marcajul celei de a doua pătrimi de milă a cursei noastre de alergare - iubirea față de caracterul lui Dumnezeu; chiar dacă n-am discernut încă lungimea și lățimea și înălțimea și adâncimea aceluși caracter, am început să-L iubim pe Domnul într-un mod adevărat - din apreciere nu numai a ceea ce a făcut El pentru noi, dar de asemenea și în mod special pentru ceea ce El este - din aprecierea caracterului Său.

(4) Iubirea față de Dumnezeu din acest ultim punct de vedere ca reprezentanta tuturor harurilor și a oricărei virtuți, ca reprezentanta dreptății, și oponenta oricărei nedreptăți, ne-a condus spre a căuta și a urmări aceste principii printre oameni, la fel ca și în caracterele noastre. Din moment ce am început a iubi adevărul, curățenia, noblețea caracterului, oriunde acestea ar putea fi găsite, am găsit ceva din acestea într-o condiție împetrișată și vărgată chiar și în omenire: am aflat că legea originală a lui Dumnezeu, scrisă în inima tatălui Adam, deși în mare măsură ștearsă și distrusă din inimile și conștiința copiilor săi, totuși nu este cu totul dispărută; - că într-o

anumită măsură, unele din trăsături ale acestei legi perfecte pot fi vag discernute printre oameni. În special sub influența Creștinătății în ultimele optsprezece veacuri.

Dar examinarea noastră minuțioasă, spriginită de către iubirea în creștere a acestor principii ale dreptății, nu găsește nimic satisfcător printre oamenii simpli - nici chiar printre cei care mărturisesc sfințenie - mărturisind a fi urmași în urmele lui Isus. Găsim pe toți aceștia, ca și pe noi înșine, departe de perfecțiune, departe de gloria lui Dumnezeu. Dar în timp ce adevărata iubire, a principiilor drepte, ardea în inimile noastre tot mai fierbinte, am învățat să *simpatizăm* cu întreaga “creație gemândă”, și să “*iubim pe frați*”; pentru că în ultimii am distins o clasă inspirată prin același spirit prin care noi înșine am fost concepuți de Dumnezeu, spiritul adevărului; i-am văzut pe unii din ei străduindu-se la fel cum și noi ne-am străduit, având aprecierea doar a iubirii din datorie; am văzut pe alții care au atins o mai înaltă concepție decât aceasta, care au învățat să aprecieze principiile dreptății și să le iubească, și să urască nedreptatea, și mai departe, să iubească pe Dumnezeu care este întruchiparea acestora. Și conștientizarea că acești “frați”, ca și noi, treptat se apropiau de standartul divin - “alergând spre țintă” - ne-a umplut de interes pentru ei și pentru luptele lor contra păcatului și a slăbiciunilor lor, și împotriva Adversarului și înșelăciunilor lui. Am devenit tot mai mult interesați în starea lor și învingerea lor în proporția în care ne sileam și făceam progres pe aceeași “cale îngustă”. Această iubire de frați n-am avut-o la început; ea marchează un clar progres în cursa noastră de alergare spre “țintă”; am putea-o numi marcajul pătrimii a treia de milă. Dar cu toate că a fost obținută o mare realizare când această iubire de frați a atins punctul dorinței de a ne “da viața pentru frați” - (1 Ioan 3.16), totuși aceasta nu este *deplina* atingere a “țintei” pentru care alergăm.

(5) “Ținta premiului” este încă o mai înaltă atingere a iubirii; - cea pe care o înțelegem ca indicată de Scripturi ca fiind cea mai înaltă atingere a iubirii este cea a *iubirii de vrăjmași* - nu numai suportându-i, abținându-ne de a le dăuna, etc, în timp ce gândim rău despre ei; ci cu mult mai mult decât atât, ea înseamnă o deplină lepădare de toată mânia, invidia, ura, gelozia, vrajba, nu numai din acțiunile noastre ci la fel și din cuvintele noastre, și chiar din gândurile noastre, sentimentele noastre. Înseamnă un *triumf atât de complet a iubirii în inimile noastre* care nu iubește numai pe Dumnezeu în mod suprem și care își găsește plăcerea să se sacrifice în serviciul Său din iubire față de principiile reprezentate în caracterul Său, și iubire pentru frați, care ne face atenți la simțămintele și interesele lor, și gata de a ne da viețile în folosul lor, pentru a-i elibera de rău, sau care ne mai face să evităm a pune pietre de poticnire pe calea lor, dar ea înseamnă adăugător că iubirea față de Dumnezeu a fost atât de absolut revărsată afară din inimile noastre încât noi putem iubi și iubim orice creatură inteligentă, și ne găsim plăcerea de a face bine tuturor oamenilor, și să servim toți oamenii cât avem ocazii, dar în special casa credinței - (Gal. 6.10).

Asta nu înseamnă că iubirea pe care o avem pentru lume trebuie să fie de același fel cum o avem pentru Domnul, care este personificarea dreptății, și pentru “frați”, care se stăruie să aibă Iubirea, dreptatea Legii, împlinită în ei prin Hristos. Ea înseamnă mai cu seamă o iubire compătimitoare; o bunăvoință de felul celeia pe care Dumnezeu însuși a exercitat-o față de întreaga omenire. Nu înseamnă că trebuie să iubim lumea în sensul condamnat de către Apostol când el spune: “Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume” - (1 Ioan 2:15). Înseamnă atingerea condiției indicate în expresia: “Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe unicul Său Fiul conceput, pentru ca oricine va crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică” - (Ioan 3:16). Este o iubire față de omenire, care nu numai că va fi bucuroasă să-i vadă ridicați din degradare și păcat către sfințenie și puritate și dreptate, dar care va fi bucuroasă să coopereze pentru aceste rezultate după cum permit ocaziile - totuși nu anticipând iubirea lui Dumnezeu și dezvoltarea planului Său al veacurilor; ci, cooperând cu Dumnezeu în acel mare plan care după cum El a promis va aduce în cele din urmă, în timpul veacului Milenar, binecuvântare fiecărei creaturi prin clasa aleasă care acum aleargă în cursa sa de alergare pentru atingerea “țintei”, pentru a câștiga marele premiu a comoștenirii cu Fiul Său. Această iubire perfectă, care, incluzând și alte progrese, se extinde chiar și la vrăjmași și la cei care ne insultă și care vorbesc rău de noi în mod fals pentru cauza lui Christos și a dreptății, este al patrulea marcaj în cursa de alergare - “ținta premiului”.

În timp ce este bine pentru noi să observăm aceste diferite trepte în progresul în cursa noastră de alergare spre “țintă”, trebuie să ne amintim că ilustrația nu se potrivește perfect, ci că chiar dacă există această ordine a progresului ea este mai puțin distinct marcată în experiențele noastre, în care iubirea din datorie ne duce deși treptat la forme mai înalte, ea însăși rămânând până la sfârșit, dar în mod inferior. Este o parte a binecuvântatului aranjament a lui Dumnezeu că cei care aleargă în această cursă de alergare nu sunt apreciați conform cârniei, ci ca “noi creații”, conform spiritului, minții, intenției. Putem nici să nu sperăm să atingem această mare “țintă” a iubirii perfecte în carnea noastră, în așa fel ca fiecare faptă și fiecare cuvând să dea o

deplină dovadă a unui spirit real de iubire care umple inimile noastre. Unii pot avea slăbiciuni și defecte mai mari în carne decât alții, și prin urmare ar putea fi mai puțin capabili să arate în mod uniform și deplin sentimentele reale ale inimilor lor. Dar Dumnezeu se uită la inimă; inima este aceea pe care o vede El în această cursă de alergare; inima este aceea care trebuie să atingă această “țintă” pusă înaintea noastră în Evanghelie - această țintă a iubirii perfecte, care include chiar și pe vrăjmașii noștri. “Binecuvântați sunt cei curați la inimă, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”.

Dacă acum vedem în mod clar că iubirea perfectă este “ținta premiului”, vedem ceva pentru ce să ne silim în viețile noastre de zi cu zi; o condiție pe care o putem atinge prin harul lui Dumnezeu, și care trebuie să fie atinsă dacă dorim să fim socotiți vrednici de o parte în Împărăție. Domnul nu alege membrii Miresei lui Christos printr-o selecție arbitrară; nici nu Îi alege pe baza simplei sentimentalități; El Îi alege pe aceștia pe baza caracterului, dezvoltării inimii; și aceia care ating această asemănare cu Fiul, această “țintă” a premiului, acest standart a ceea ce este plăcut și acceptabil Tatălui - aceștia, și numai aceștia, pot avea o sigură speranță a comoștenirii cu Domnul nostru. Cât de important este deci, ca fiecare alergător în această cursă de alergare să urmeze în deaproape porunca Apostolului de a lăsa la o parte orice povară și piedică, și să alergăm cu răbdare alergarea pusă înaintea noastră în Evanghelie - “uitându-ne la Isus” autorul credinței noastre, până ce El va deveni Desăvârșitorul ei - (Evrei 12:1), dându-ne har pentru a birui, și păstrându-ne prin Cuvânt și prin providențele Sale până la sfârșitul cursei.

Fiecare din această cursă de alergare trebuie să se examineze mai cu seamă pe sine însuși, decât pe alții, cu privire la progresul pe această cale îngustă; pentru că fiecare își cunoaște condiția inimii sale și slăbiciunile cărnii sale mai bine decât oricare altcineva ar putea ști, doar cu excepția Domnului. Fie ca fiecare din noi să observăm unde se află pe această cursă de alergare, bucurându-se că el se află în deobște în cursă; considerând ca un mare privilegiu de a fi astfel chemat și privelegiat de a intra în această cursă. Dacă găsim că am trecut de marcajul primei pătrimi, să ne bucurăm și să alergăm mai departe. Dacă observăm că am trecut marcajul celei de a doua, să ne bucurăm cu atât mai mult, dar să nu slăbim alergarea noastră. Dacă vedem că am trecut marcajul celei de a treia, putem în mod potrivit să ne bucurăm cu atât mai mult, și să alergăm cu energie înainte; și dacă am atins marcajul celei de a patra pătrimi, al iubirii perfecte, care include chiar și pe vrăjmași, avem cu adevărat motiv pentru o mare bucurie. Premiul este al nostru, dar dacă rămânem credincioși. Dar, după cum spune apostolul: “Săvârșind toate, *să stați*” - îmbrăcați cu toată armătura; stând în diferitele încercări care atunci, la fel ca și de-a lungul întregii curse de alergare, vor fi aduse asupra noastră pentru ca să începe a ne devia de la această țintă, înainte ca marele Inspector și dătător al răsplății să ne spună: “Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului Tău” - (Efes. 6:13-17).

Este de neapărată trebuință pentru cei ce au ajuns la ținta iubirii perfecte, să se mențină activi în serviciul Domnului, punându-și viața pentru frați; pentru că cel ce nu-și iubește fratele pe care-l vede, ce garanție are că el cu adevărat iubește pe Dumnezeu pe care nu L-a văzut? - (1 Ioan 4:20). Aceștia trebuie să stea, nu numai ca reprezentanți ai lui Dumnezeu și ai principiilor dreptății, ci și ca reprezentanți ai acelor care sunt tari în Domnul, în puterea tăriei Lui și în credința în Cuvântul său - gata și doritori și eficienți în încurajarea altor alergători aflați în cursul alergării, ca și ei să poată ajunge la “țintă”. După cum spune Apostolul: “Atâți, câți sunteți prin urmare perfecți, trebuie să fiți de acest gând; și dacă în altceva gândiți diferit, Dumnezeu vă va lumina și aceasta; dar la ceea ce am atins, fie ca să umblăm la fel. Fraților, urmați-mă pe mine, și uitați-vă bine la cei ce umblă astfel, după cum ne vedeți pe noi ca o pildă” - (Fil. 3:15, 17; *Diaglott*).